Ч. 96 Неділя 1 (13) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Газети Львівскої“ і в ц. к. Старост вах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Що дальше?

III.

Вже з попередного можна спізнати, яка була запутанина понятий в самій провідній гадці тих, що постановили вести опозицийну політику. Після їх понятя пастала пора до такої політики. Ми вже доказали в одній части, що не було ще пори до того, а не було, кажемо ще раз, длятого, що ані народна партия ані Русини взагалі не були сконсолідовані і зорганізовані до веденя такої політики. Що й обставини політичні та парляментарні не були і не суть також такі, щоби серед них можна мати хоч яку небудь надію на успіх такої політики — се лишили ми без доказу, бо ми не хотіли пригадувати і наводити давних подій і фактів і так вже загально звістних. Тепер же, коли маємо сьвіжі факти, можемо виступити і з дальшими доказами. О зміні політичної ситуациї, користній для опозицийної політики, веденої чи то Русинами, чи ким небудь иншим, не може бути й бесіди, бо такої зміни не було й нема. Можна отже говорити лиш о ситуациї парляментарній.

Звістно загально, що як пос. Романчука так і приклонників єго політики опозицийної манила надія на опозицийну політику славяньскої коаліциї. Ми вже свого часу виказали достаточно, що славяньска коаліция єсть супротив теперішної більшости парляментарної безсильна і яко така не представляє для Русинів нїякого хісна. Але бо не лиш опозиция славяньскої коаліциї, но й яка не будь инша не може бути серед нинїшних обставин так користною для Русинів, щоби они серед неї могли стати ся так важним чинником, що з ним треба би числити ся і конче увзглядняти єго голос. А се чей річ дуже важна, що хтось числить ся з нами і о то треба нам старати ся. Найновійші факти парляментарні показали, що теперішна опозиция, чи з рускими послами чи без них єсть все ще так слаба, що при дальших таких самих обставинах не стане ще через довгі літа верховодячою в парляменті, отже, що більшість парляментарна буде мимо тої опозициї ухвалювати все то, що буде уважати за відповідне. На засїданю Палати послів з дня 10 с. м. показало ся, що коли прийшло до поіменного голосованя над наглячим внесенєм пос. Перперсторфера в справі непокоїв робітничих в Польскій Остраві на Шлеску, то опозиция дала всего лиш 83 голосів, противно же внесенє се відкинула більшість 163 голосами, отже два рази так великим числом. Прийшло друге голосованє — над замкненем дискусиї, котре на внесенє пос. Кронаветтера відбуло ся також поіменно, і що-ж показало ся? Опозиция була ще менша, бо віддала лиш 70 голосів, коли тимчасом більшість мала 187 голосів. Трете голосованє над внесенєм пос. Кайцля виказало знов 160 голосів більшости, а 80 голосів опозициї. В отсих всїх случаях була більшість завсїгди два рази так велика як опозиция, або навіть і більша як два рази.

На вечірнім засїданю прийшло знов до голосованя в справі валютовій. Справа ся, як показало ся, прибрала в парляменті дуже дразливий характер і о мало не довела до розбитя клюбу Гогенварта. В клюбі сїм признано справу валютову за чисто економічну і позишено свободу членам клюбу. Коли отже прийшло до поіменного голосованя над внесенєм о приступленю до специяльної дискусиї, було за приступленєм до специяльної дискусиї 166 голосів, против него 106 голосів опозициї. Сих 106 голосів то найбільше число, яке взагалі показало ся доси в Раді державній в опозициї, а до того було оно тут ще й случайне, викликане членами клюбу Гогенварта, котрі лиш случайно збільшили опозицию. А всеж-таки навіть супротив такої опозициї знайшло ся в більшости ще 60 голосів понад ню. Нехайже тепер кождий безсторонний чоловік розважить, що серед таких обставин парляментарних може заважити тих 7 голосів руских в опозициї. Возьмім послїдне голосованє, котре показало найбільшу доси опозицию числом 106 голосів, в котрих був вже й голос пос. Романчука. Припустїм, що прочих шість руских послів голосувало з більшостию — на певно не можемо того сказати, бо із дотеперішних справоздань в часописях того не можна довідатись а судячи із звичаю деяких наших послів навіть скорше можна би припускати, що декого може й у Відни не було — то коли-б они відлучили ся були від більшости, були би ослабили єї — лиш о шість голосів, а скріпили о тілько-ж голосів опозицию. Більшість парляментарна, отже й правительство, при такім станї річий мали би все-таки ще 48 голосів понад опозицию і могли би все ще дуже легко обійти ся без руских голосів, а опозиция знов не зискала би від тих голосів на стілько сили, щоби могла прийти до якогось значіня і впливу та хоч би з простої вдячности хотіла відтак допомогти Русинам до осягненя їх цїли. А навіть, коли-б і так стало ся, коли-б рускі голоси надали дїйстно силу

---

21)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

Було то горяче пополудне; мама Бальска спала у своїй комнатї, Зося збирала десь цьвіти, Розшпицкий і панна Казя вернули з прогульки кіньми. Він остав ся при конях, а она війшла до сальону, прекрасна в своїй чорній амазонцї, що стискала єї гарну стать; несла трен в руцї, одягненій в дуньску рукавичку, сама була задихана, румяна, втомлена, але вдоволена і усьміхнена.

— Я хотів би поговорити з вами хвилину — сказав Гусаковский голосом грубим, зміненим, боязливим!...

Панна Казя сїдає на фотель.

— Слухаю вас — каже і не замічає в нїм зміни. — Ох! яка я втомлена!... Чому ви не вчите ся їздити кінно, пане Гусаковский? Що то за приємність....

— О важній справі....

— О важній справі? — спитала і сама споважнїла.

Кинула на стіл шпіцруту, сперла локоть на поруче і обернула лице до Гусаковского. Під впливом єї питаючого погляду Гусаковский мішає ся очивидно.

— О важній....

Починає воркотати якісь слова без звязи і без значіня, потім не в силї вже вимовити цїле слово, ледви може здобути ся на силяби, вкінци лиш на звуки.

— Що вам стало ся? — питає здивована панна Казя.

— Ох! се так трудно! — відповідає з розпукою.

— Що такого?

— Сказати.... признати ся....

— Признати ся?

— Що....

— Що?

— Отсе.... отсе....

Відзискує на хвилю власть над собою і хапає ся думки, що єму через голову перелетїла.

— Я вам то напишу — відповідає.

Панна Казя встає неспокійна.

— Що стало ся? Як ви дивно виглядаєте! Може ви хорі?

— О! нї.... нї....

— Може що злого вам стало ся? Скажіть.... Зося.... став.... може мама.... Вацко.... ви мали письмо від него....

— Нї.... ой! нї....

Що за мука, що за мука!

Панна Казя починає нетерпеливити ся.

— Отже що?... говоріть же!...

Гусаковский відповідає їй вкінци троха рівнїйшим голосом:

— Не можу.

Цїла та сцена, котрої зовсїм а зовсїм не може зрозуміти, і міна Гусаковского, на котрого бють семі поти, починає єї бавити.

— Чому? — питає.

Він не відповідає на се.

Але в тій хвили приходить панні Кази якийсь здогад до голови. Она поважнїє. Однак зараз потім здогад сей здає ся їй нерозумним, дивить ся на Гусаковского і усьміхає ся.

— Нї.... нї.... — відповідає собі голосно.

Гусаковский ведений прочутєм, розуміє сей погляд, сей усьміх. Розуміє се „нї“ і старає ся заперечити тому, хоче сказати „так“, але не може сего слова видобути. Бере єї руку, оперту о стіл і прикладає свої уста до дуньскої рукавички.

— Сїдайте — каже панна Казя тоном спокійним, майже солодким, легко цофаючи свою руку.

Обоє сїдають.

Довга хвиля глубокого мовчаня. Він очи спустив на підлогу, а она дивить ся на него і боре ся ще з недовірем.

Вкінци перебиває се мовчанє.

— Пане Гусаковский, пане Гусаковский — каже єму з правдивим докором, хитаючи головою і закладаючи руки на грудях.

— Панно Казимиро — відповідає, прийшовши до себе — я був пересьвідчений....

опозициї, то она маючи в сім случаю против 7 руских голосів 16 разів більше число голосів, могла би в многих случаях перемогти рускі голоси, а накопець мусїло би до того дійти, що Русини навіть в опозициї мусїли би становити опозицию. Се мабуть чують інстинктовно ті, що боять ся всякої живійшої акциї, вимагаючої тяжкої праці, коли кажуть, що Русини зросли в опозициї і лиш в опозициї можуть жити. Чи-ж розумно, чи то політично серед таких обставин робити собі ворога з того, котрий може нам допомогти не вимагаючи від нас нїчого або бодай дуже мало, а шукати дружби у того, котрий не може для нас нїчого зробити, хоч би й хотів, а о котрім майже на певно можна сказати, що не зробив би нїчого, навіть тогди, коли-б мав до того можність? Нам видить ся, що серед таких обставин лїпше держати ся тої хоч трохи тривіяльної, але все-таки практичної приповідки, котра каже: „Треба дерти лико, доки дасть ся“, а не чекати аж само віднаде, бо тогди буде хиба зігнилє і хісна не принесе.

Нам видить ся, що ми вже достаточно виказали, що не настала ще для Русинів пора веденя опозицийної полїтики, а се буде ясно для кождого, хто схоче і зможе то зрозуміти; для того, хто не хоче розуміти, або у кого так слабі сили інтелектуальні, що він хоч би й найяснїйшої справи зрозуміти не може, нема нїяких доказів — такого чоловіка треба лишити в єго переконаню, бо в противнім случаю заведе ся хиба спір, котрий не доводить до нїчого.

Ще на другу путанину понятий в згаданій провідній гадці нашої опозициї хочемо звернути увагу. Пос. Романчук сказав: ... „нам не іде о опозицию будь-що-будь“... Що то значить? То значить, що то не має бути опозиция лиш длятого, щоби она називала ся опозициєю, щоби она противилась всему без взгляду на то, чи що добре або зле для нашого народу. Виходило би з того, що та опозиция має бути такою, щоби противитись лиш тому що зле, а принимати то, що добре для нашого народу. Згода; на таку опозицию й ми пристаємо. Коли-ж так, то опозиция така мусить стреміти до того, щоби усувати все то, що стоїть на перешкодї єї цїлям. Коли отже уважає она т. зв. правительственну коаліцию за злу, мусить старати ся єї усунути; коли уважає теперішнє правительство за недогідне для своєї цїли, мусить старати ся єго звалити, а поставити натомість инше, догідне для себе. Та ба, наша опозиция зовсім не така, як у людий, она у нас зовсім инша, специяльно галицко-руска, така якої нема нїгде на сьвітї. Наші опозицийністи кажуть: ... „нам не іде о то, щоби звалити правительство... Змилуйте-ж ся! А о що-ж вам ходить? О то, щоби лиш зазначувати невдоволенє Русинів? А щож вам і народови нашому з того прийде? Який-же буде хосен з вашої опозициї? Ви будете все лиш зазначували, а правительство буде все лиш то робити, що єму захоче ся. Де-ж тогди конець вашій опозициї, де тогди конець тому невдоволеню Русинів? Хиба-ж думаєте, що руский нарід буде вже тогди вдоволений, коли ви будете зазначувати єго невдоволенє? Самі-ж кажете: „Иншим народам, що ведуть полїтику опозицийну, іде о то, щоби звалити правительство“.... Чому-ж і ви не берете собі приміру з тих народів і не робите так само? Хиба-ж ви вже розумнїйші як всї инші люди на сьвітї? Ну, покажіть цїлому сьвітови, як то веде ся полїтику опозициї без наміреня повалити правительство і єго систему! Станете славні на цїлий сьвіт, бо винайдете новий, не звістний доси спосіб веденя полїтики опозицийної, лиш дивіть ся, щоби інтереси нашого народу не потерпіли нїчого при тім вашім новім способі полїтикованя!

Та путанина в понятю о опозицийній полїтицї стане нам зараз ясною, коли возьмемо під розвагу факти, о яких ми вже повисше говорили. Наші опозицийністи переконані в души о тім, що для нашого народу не настала ще пора полїтики опозицийної, бо анї в цїлім народі, анї в дотеперішній т. зв. партиї народній не було на стілько сили, щоби брати ся до полїтики опозицийної; они переконані о тім, що не настала нїяка така зміна полїтична або хоч би лиш парляментарна, серед котрої полїтика опозицийна могла принести який небудь хосен для руского народу; они переконані о тім, що не в силї звалити анї змінити теперішний склад парляменту — але все таки хотять конче вести полїтику опозицийну і длятого закривають перед народом ті свої внутрішні переконаня і длятого вмавляють в него, що настала вже пора до такої полїтики, кажуть єму, що не хотять звалити правительства, що не іде їм о опозицию будь-що-будь — лиш ходить їм о зазначуванє невдоволеня Русинів. Виходить з того зовсім ясно, що тим нашим опозицийністам не розходить ся зовсім о то, щоби они через свою полїтику опозициї здобули щось для народу, а як-раз лиш о то, щоби вести опозицию будь-що-будь і удержатись тим способом при верховодстві в народі. Коли-ж відтак нарід спитає: Що-ж ви здобули своєю полїтикою опозициї? — то відповідь на то буде легка: Ми зазначували лиш ваше невдоволенє; иншої цїли ми не мали і нїчого більше вам не обіцювали, то-ж і не жадайте від нас нїчого.

Перегляд політичний.

Палата послів ухвалила в другім і третім читаню всї предложеня валютові разом з поправкою пос. Абрагамовича. Відтак ухвалено ще закон в справі будови нових будинків почтових межи иншими і в Самборі. По сїм відложено засїданя Палати аж до середи 16 с. м.

Ухвала угорскої палати панів в справі закона о вінчанях цивільних готова довести до поважного конфлїкту. Зачувати вже, що президент мінїстрів Векерле готов подати ся до димісиї і чекає лиш, щоби єго покликано до Відня до Монарха. Тимчасом розпочала ся на провінциї велика аґітация против палати панів.

З Петербурга доносять, що царевич має виїхати сими днями до Анґлїї, де тепер перебуває єго суджена. В сім факті добачують доказ, що цар хоче удержати дружні відносини з Анґлією. Цїсар Вільгельм ґратулював письменно дуже щиро заручин царевича, а цар відповів на то так само дуже щиро. О самім наслїднику престола говорять, що він має бути більше лїберальним чоловіком, як би того бажали собі ті, що нинї верховодять в Росиї.

В заграничних часописях розійшла ся вість о викритю в Петербурзі нігілїстичного заговору. Кажуть, що полїция арештувала 80 осіб. Вість ся вимагає однакож потвердженя.

З Константинополя доносять, що болгарский екзарх висьвятив в послїдних днях двох нових епіскопів для Македониї а іменно архімандрита Авксентия для міста Велеса і архімандрита Іляріона з Сереса для Неврокопу.

Хвиля мовчаня.

— Скорше смерти сподївалась би я. Кажу то вам як найщирійше.

— Я думав.... ви самі....

— Я й нинї повторю, що вважаю вас дуже добрим, дуже розумним, дуже чесним чоловіком, що дуже вас поважаю і люблю.... В прочім, пане Гусаковский, я певна, що вам се лиш так здає ся.

— О, нї, панно Казимиро.

Хвиля мовчаня.

— На кождий випадок... я тому не винна...

— Я не кажу....

— Кождий міг би менї закинути, що я кокетка, але самі знаєте, що менї нїколи і в голову не прийшло би.... ви-ж знаєте мене від дитини майже, я бачила все в вас приятеля.

— Приятеля....

— І я маю надію, що так все буде, що між нами нїчо не попсує ся....

По хвили додала з правдивою прикростию:

— Коли-б ви могли зрозуміти, як менї прикро.... Але щож я можу зробити?

— Отже.... отже.... — спитав боязко — не можу мати нїякої надії?

— То не може бути, пане Гусаковский.

— Анї колись, пізнїйше...

— Нї, нї, і не думайте про се. Прикро менї.... дала-б я богато, щоби було інакше.

Гусаковский встав.

— Не гнївайтесь — каже.

І панна Казя встала.

— Пане Гусаковский, я забуду нинїшний день, так як би нїчого поміж нами не було.... На кождий випадок.... я ваша правдива, сердечна приятелька і на моїй приязни не заведете ся нїколи.

Простягнула до него руку, котру горячо поцїлував.

Частина третя.

I.

Мама Гусаковска доводить до ладу столову комнату по вечери, котрою принимала свої дві приятельки, вписані до того самого братства, що й она, особи побожні, дистинґовані, що колись жили у висших сферах, лише звідтам скинули їх нещасні обставини. Мама Гусаковска виступила щедро, щоби показати весь достаток і добробут, в якім жиє. Тепер докладно, яко особа господарна і опщадна, ховає значні ще останки пиру до дубового креденсу, на котрім гарно різблені заяці і олені. Сей кредене прикрашує, як треба, столову комнату, не надто простору, але гарно і богато умебльовану також дубовими кріслами з високими поручами, розсуваним столом, бронзовою лямпою, завішеною на стели, і шкіряною канапкою, мягкою і широкою, в куток під вікном всуненою; сї добродїйні прислуги дуже, особливо по обідї, цїнні.

Спрятавши все, як належить ся, гасить мама Гусаковска велику бронзову лямпу і переходить до своєї комнати, в сусїдстві коло столової, щоби спічнути собі вигідно на великім фотелю, ноги сперти на столичок і заложивши окуляри, прочитати всї нещасні пригоди, які *Куриєр* описав дуже цікаво у вечірнім виданю.

Комната мами Гусаковскої не простора також, але так само гарно і богато заповнена. Кромі фотелю, котрому призначено в день стояти близько вікна, а вечерами недалеко коминка, взносить ся ту і занимає велику частину стїни широке ліжко, застелене високо подушками і перинами; столичок стоїть оподалїк, повен ріжних дрібничок пожиточних; поличка на стїнї містить богато гарних ріжнобарвних горщиків, правдиву аматорску колекцию, де не хибує анї ченстоховских „камінок“, анї краківских ампулок, анї ґданьских кубків з іменами випаленими ґотиком на лискучій поливі. Кілька молитовників з золоченими берегами, кілька образів змісту або сьвятого, як образи Матери Божої з Дитиною на руках, Сьв. Матея Евангелисти, Сьв. Лавра Мученика і Валентия Ісповідника, або змісту морального, як смерть грішника і смерть благословенного, і богач і Лазар, сьвідчили докладно о побожности мами Гусаковскої.

Того вечера в самотній тишинї і щасливім вдоволеню по відвідинах двох приятельок, що трохи завидним оком споглядали на мешканє і на богату заставу стола, відчитувала мама Гусаковска вечірного *Куриєра.* „Неосторожна їзда“ не заняла єї; також не годила ся на обуренє *Куриєра*, що візник безкарно втїк. Спадщина, котру несподївано одержала якась слуга, зацїкавила єї більше. А вже дїйстне враженє зробила на нїй вістка, що якийсь не молодий чоловік убив сам себе. Зітхнула. Причиною самоубийства була крайна нужда. Зітхнула ще раз. На думку прийшло їй єї власне положенє, таке добре, таке вигідне, і грошики, що спочивають в касї ощадности, і комора, заосмотрена так богато всякою всячиною, навіть ласощами. Фільософічне порівнанє на хвилину засмутило єї, а ще більше фільософічна потїха звернула єї увагу на „Сьмішну пригоду“.

Але не змогла єї докїнчити. В передній комнатї залунав дзвоник. Встала і пішла отворити двері.

Війшов Гусаковский, обладований клунками і пачками.

— Нема Зосї? — спитав.

— Нема.

Виходить з сего, що межи церквою болгарскою а грецкою робить ся чим раз більший роздор і церков болгарска стає чим раз більше автономною і національною.

Новинки.

Львів дня 12 мая.

— **Перенесеня.** Контрольори почтові: Віктор Скшиньский перенесений з Тарнова до Кракова, Іван Воляньский з Коломиї і Теодор Бачиньский з Тарнова до Львова (на дворець), а касиер Фр. Пайонк з Сянока до Перемишля.

— **„Клюб Русинок“** просить нас звістити, що загальні збори „Клюбу“ відбули ся ще 21 цьвітня с. р., а перше конституююче засїданє виділу дня 8-ого мая. Склад виділу такий: П. Гермина Шухевичева, предсїдателька, п. Стефановичева, заступниця предсїдательки, панна Федаківна секретарка, п. Потелицка касиерка, п. Коцовска біблїотекарка, п. Барвіньска і п. Франкова. Заступницями виділу вибрано панни: Вояковску і Кулачковску. До комісиї контрольної вибрано пп.: Барвіньску і Франкову.

— **Поміч для молодежи.** Виділ „Шкільної помочи“ в Коломиї порушив таку важну справу: Рішенєм кр. Ради шкільної будуть з р. 1896 заведені в наших школах середних одностайні мундури для всїх учеників безусловно. Як з одної сторони всї круги, бажаючі добра нашій молодежи, з вдячностию для Ради шкільної повитають се розпорядженє за-для его великої ваги педаґоґічної, так вноє може нїкого оно так не діткне, як нашу бідну руску молодїж селяньску і маломіщаньску; буде оно одним товчком більше, відстрашуючим єї від шкіл середних. Треба нам отже всїми силами уже тепер старати ся, аби нас рік 1896-ий не застав непідготованих! Виділ тов. „Шкільна поміч“ в Коломиї, узнаючи ту справу за дуже важну, рішив заснувати окремий „Сталий фонд мундоровий для бідних учеників рускої ґімназиї в Коломиї“ і зложив зі своїх дрібних засобів 50 зр. на осібну книжку щадничу, крім того постановив 20 прц. своїх місячних доходів до того докладати. Фонд той виносить тепер 75 зр. Подаючи се до прилюдної відомости, відзиває ся виділ до Ваших благородних сердець, Вп. Родимцї, щоби Ви зволили прийти єму в поміч, через що причините ся до загального добра і поможете не одному бідному а спосібному молодцеви до осягненя просьвіти, аби колись міг трудити ся для добра нашого бідного народу і краю! Особливо звертаємо ся з нашим прошенєм до інтелїґенциї духовної і сьвітскої та до честних Громад Коломиї і охрестности“.

— **Будова електричного трамваю** у Львові вже кінчить ся. Перехрестє з кінним трамваєм на улици Кароля-Людвика і площи Галицкій зроблено в ночи при сьвітлї, щоби не спиняти руху людий, дуже оживленого на тих улицях. По при улиці стоять металеві стовпи для піддержуваня сїти дротів. Замість лями Сіменса поставлено електричні. На площи галицкій, де перше бойки продавали овочі, розібрано три старі камениці і тепер уряджують там плянтациї. На Рускій улици кладуть тепер з поспіхом шини для електричного трамваю.

— **Процес против виновників забурень в Кракові.** Минувшого тиждня відбули ся в краківскім судї карнім дві розправи против виновників забурень в часї костюшківского обходу. В одній розправі ставав Кароль Цемпиньский обжалований о вибиванє шиб в мешканю ґенерала Станковича при ул. св. Ґертруди, де убито пацугу. Цемпиньского засуджено за публичне насильство на кару 5-місячної тяжкої вязниці заострепої одним постом в тиждни. Друга розправа відбувала ся против Войтїха Матейчика, муляря, обжалованого о намову до вибиваня шиб в головнім ринку, в домі ґр. Браницкої і ґр. Водзицкого. Матейчика засуджено на 8 місяцїв тяжкої вязниці, заострепої одним постом в тиждни. — Дня 9 мая розпочала ся розправа против 7 дальших участників згаданих забурень. З них засуджено Володисл. Свободу на 3 місяці тяжкої вязниці, Ос. Петрусиньского на 6 місяцїв а Яна Базилевича на 4 місяцї такої-ж вязниці. Крім того засуджено всїх на 1 день посту в тиждни. Прочих чотирох обжалованих увільнено.

— **Дивнє завіщанє.** Дня 2 марця 1889 в таврицкій ґубернії помер Поляк Павло Залеский, котрий лишив около сто тисяч зр. готівкою і завіщанє в конверті з написом: „Отворити по моїй смерти“. По отворепю сеї коверти найшли в нїй другу запечатану з написом: „Отворити в шість тижнїв по моїй смерти“. Коли означеного дня отворено другу коверту, найшли там трету з написом: „Отворити в рік по моїй смерти“, т. є. 2 марция 1890. По роцї отворено єї, але і там знов найшли коверту: „Отворити в два роки по моїй смерти“. Так тягло ся се пять лїт, аж в кінци с. р. в марцю добули ся до самого завіщаня, котре половину спадщини призначує для того наслїдника, що має найбільше дїтий. Друга половина має бути зложена в банку державнім на сто лїт і аж потім разом з процентами роздїлена межи потомків бл. п. Залеского.

— **Підпаленє з заздрости.** В Ґіцінґ у Леопольдини Крен вибух дня 9 марця с. р. огонь в шопі. Кромі того пані Крен дістала три листи, в котрих хтось грозив, що єї дім висадить у воздух. Ті листи приносила все Аделяйда Мраз, 15-лїтна донька огородника пані Кренової. По огни стали слїдити за підпальником. Вислїдили, що то була сама донька огородника. Ба, дійшли до того, що й ті грізні листи та дївчина писала. Увязнили єї і стали переслухувати. Она оправдувала ся, що підпалила шопу не хотячи, при забаві, але сьвідки доказали, що молоденька Аделяйда підпалила з заздрости. У Кренової була донька, далеко гарнїйша від пустої Аделяйди і се так єї болїло та гризло, що пімстила ся в такий справдї „дївочий“ спосіб...

— **Величезний сир.** Правительство канадийске забажало заімпонувати европейским господарствам і в тій цїли велїло зробити сир, котрий би важив 10 тон т. є. 10.000 кільоґр. На такого велита потрібно 207.250 лїтрів молока від 12.000 коров. Єго вже мали зробити.

Телєґрами.

Відень 12 мая. Урядова ґазета віденьска оголосила санкционований закон о обовязку мельдунковім ополченцїв.

Будапешт 12 мая. З Константинополя наспіла тут вість, що султан зі взгляду на угорску виставу в 1896 р., в котрій має бути сам виставцем, велїв відложити виставу турецку в Константинополи, проєктовану також на 1896 р. — на два роки пізнїйше.

Париж 12 мая. Сеї ночи експльодувала тут перед одною фабрикою оксаміту пекольна машина, але наробила лиш матеріяльної шкоди.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9 36	—
Підволочиск	2 48	10 06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1 03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зівваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Котра то година? — спитав з легким неспокоєм.

Так був обладований, що не міг рукою сягнути по годинник.

Обоє війшли до просторої комнати на лїво, що доповняла мешканє і була спальнею Гусаковского.

Мама Гусаковска глянула на годинник, що стояв на великім бюрку, а Гусаковский тимчасом складав на однім місци свої клунки і пачки.

— Ще маєте час — сказала мама Гусаковска — до поїзду ще більше, як година.

Гусаковский відітхнув, змучений двиганєм пакунків.

— Моя мамо — сказав — треба би з того зробити дві пачки, щоби вигідно можна було їх забрати.

Мама Гусаковска почала воркотїти:

— І треба тобі так мучити ся. Не могли би собі почтою або ким иншим казати все присилати... Цїле житє нїчо не робиш, тілько вислугуєш ся Бальским.

Почала укладати пачки.

Гусаковский пояснив чимскорше:

— Зараз... то разом з тим, і то, і то, і то... се для пані Флорентини. А то окремо для пані Казиміри.

Потім сїв, обтираючи хусткою піт в чола.

— Будеш може що їсти? — спитала єго мати.

— Нї, дякую...

— Дати може тобі що на дорогу?

— Нї... то недалеко.

— Всеж кілька годин, будете голодні, завину хоч пів курочки.

— Гм... впрочім.

Коли вже пачки були готові, дзвоник звістив прихід ожиданого гостя. Мама Гусаковска пішла отворити.

— Я думала, що спізню ся — говорила на входї молода дївчина. Она мала на собі стрій пенсионарский; бронзову, гладку, без нїяких прикрас сукню, що зовсїм закривала черевики; гладко зачесане волосє без слїду претенсиї жіночої — так що по всїм можна було здогадуватись, що їй не більше, як шіснайцять лїт, хоч личко у неї було поважне, а рухи спокійні.

Однак в тім спокою знати було утому, а повагу на лици збільшала блїда цера і очивидно втомлені працею очи. Трудно цвисти сьвіжостю, коли що лиш зложило ся іспити зі всїх курсів, викладаних у всїх клясах.

Мама Гусаковска звертала на се увагу.

— Поправиш ся на селї — сказала.

В єї голосї, все шорсткім і острім, чути було сим разом звучні і мягкі тони симпатиї. Любила Зосю, єї одну з цїлої родини Бальских, лиш єї одну, бо она не мала в собі нїчого з тої дурної зарозумілости каменичників, яку мама Гусаковска бачила в них все і всюди.

Потребувала справдї поправи; то блїде личко, троха змарнїле — маляр міг би мати охоту закрасити троха живійшими красками се личко гладоньке і делїкатне, але не потребував би простувати анї одної лїнійки пречистих черт, а мусїв би ужити всеї своєї штуки, щоби віддати докладно той блеск темносинїх очий і лискуче золотим відблеском волосє, що в грубих косах сягало аж до пояса гнучкої постати“.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.